

Sygn. akt IV CSK 108/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta O.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5400,- (pięć tysięcy czterysta)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący powołując się na oczywistą zasadność skargi wskazuje na naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 104 k.c., 78 ust. 1 u.g.n. oraz art. 328 § 2 w zw. z 391 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. O ile bowiem do uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, o tyle do przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędna jest jej oczywista zasadność w wyżej

przedstawionym rozumieniu. Argumenty związane z nieskutecznością, w ocenie skarżącej, wypowiedzenia opłaty rocznej, dotyczące braku określenia w czym imieniu działa pełnomocnik nie mogą świadczyć o oczywistości skargi, wobec precyzyjnej treści art. 78 ust. 1 u.g.n. i faktu, że użytkownikowi wieczystemu znana była zarówno osoba właściciela jak i właściwy organ działający w jego imieniu, a brak tego oznaczenia nie stanowił przeszkody we wszczęciu postępowania o ustalenie wysokości opłaty. Wymogu oczywistości nie uzasadnia też ani twierdzenie o wadach uzasadnienia uniemożliwiających kontrolę kasacyjną, ani twierdzenie o niedołączeniu pełnomocnictwa osoby, która podpisała oświadczenie o wypowiedzeniu, bo istotne jest, czy działała ona w ramach kompetencji a te posiadała z mocy pełnomocnictwa udzielonego przez Prezydenta miasta, również w zakresie gospodarowania nieruchomościami Skarbu Państwa. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015 r., poz. 1800 ze zm.).